

Lesley Pearse
Een veld vol klaprozen

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

juli 1914

Hij stond in een portiek te schuilen voor de zware regenbui en keek naar de gezellige hoedenwinkel met erkerramen aan de overkant van de straat.

Alleen al door de naam 'Belle' in goudkleurige schuine letters boven het raam ging zijn hart iets sneller kloppen. Hij zag binnen de contouren van twee dames en door de manier waarop ze bewogen leken ze behoorlijk ingenomen met de mooie hoeden die stonden uitgesteld. Hij had zijn doel bereikt: te weten komen of Belle haar droom had verwezenlijkt. Maar nu hij hier zo dicht bij haar was, wilde hij veel meer.

Een mollige, wat oudere dame met een roodaangelopen gezicht kwam bij hem in het portiek staan om te schuilen voor de regen. Ze worstelde met een paraplu die binnenstebuiten was gewaaid. 'Als het niet snel ophoudt met regenen, veranderen onze voeten nog in zwemvliezen,' merkte ze vrolijk op terwijl ze haar paraplu weer recht probeerde te trekken. 'Ik weet niet wat me heeft bezielde om met dit weer naar buiten te gaan.'

'Ik dacht precies hetzelfde,' antwoordde hij en nam de paraplu van haar over om de baleinen weer recht te buigen. 'Alstublieft,' zei hij en gaf de paraplu aan haar

terug. ‘Maar bij de volgende windvlaag gebeurt het waarschijnlijk weer.’

Ze keek hem nieuwsgierig aan. ‘Komt u uit Frankrijk? U spreekt erg goed Engels.’

Hij glimlachte. Hij vond het leuk dat Engelse vrouwen van haar leeftijd niet schroomden om vragen te stellen aan wildvreemden. Franse vrouwen waren veel terughoudender.

‘Ja, ik ben Frans, maar ik heb Engels geleerd toen ik hier een paar jaar woonde.’

‘Bent u teruggekomen voor een vakantie?’ vroeg ze.

‘Ja, ik bezoek wat oude vrienden,’ zei hij, want dat was deels waar. ‘Ik hoorde dat Blackheath erg mooi was, maar ik heb geen goede dag uitgekozen om erheen te gaan.’

Ze lachte en beaamde dat niemand over de hei wil wandelen met zulke hevige regenval.

‘U woont vast in het zuiden van Frankrijk,’ zei ze toen ze zijn gebruide gezicht in zich opnam. ‘Mijn broer is met vakantie geweest in Nice en toen hij terugkwam, was hij zo kastanjebruin als een paardenkastanje.’

Hij wist niet wat een paardenkastanje was, maar was blij dat de vrouw graag een praatje wilde maken. Hij hoopte dat hij van haar misschien iets over Belle te weten zou komen.

‘Ik woon in de buurt van Marseille. En die winkel daar doet me denken aan Franse hoedenmakers,’ zei hij,

terwijl hij naar de hoedenwinkel wees. Ze keek naar de winkel en glimlachte. ‘Nou, ze zeggen dat ze het vak heeft geleerd in Parijs en alle vrouwen uit het dorp zijn dol op haar hoeden,’ zei ze met oprechte warmte in haar stem. ‘Ik zou er vandaag zelf even zijn binnengewipt als het niet zulk slecht weer was geweest. Ze neemt altijd de tijd voor iedereen, zo’n aardige jonge vrouw.’ ‘Dus haar winkel loopt goed?’

‘Jazeker, ik heb gehoord dat dames van heinde en verre naar haar toe komen om iets te kopen. Maar ik moet nu echt op huis aan, anders hebben we vanavond niets te eten.’

‘Het was leuk om even met u te praten,’ zei hij en hij hielp haar de paraplu opnieuw te openen.

‘U zou erheen moeten gaan om een hoed voor uw vrouw te kopen,’ zei de vrouw terwijl ze wegliep. ‘U vindt nergens een betere winkel, zelfs niet in Regent Street.’

Nadat de vrouw weg was, bleef hij naar de winkel aan de overkant van de straat kijken in de hoop een glimp op te vangen van Belle. Hij had geen vrouw voor wie hij een mooie hoed kon kopen en hij had niet echt een excuus nodig om binnen te lopen in de winkel van een oude vriendin. Maar was het wel verstandig om het verleden weer op te rakelen?

Hij draaide zich om en keek naar zijn spiegelbeeld in de winkelruit naast hem. Oude vrienden in Frankrijk

zeiden dat hij was veranderd in de twee jaar sinds hij Belle voor het laatst had gezien, maar hij zag zelf geen enkel verschil. Hij was nog even afgetraind en fit: hard werken op zijn kleine boerderij hield hem in vorm en zijn schouders waren zelfs breder en gespierder geworden. Maar misschien bedoelden zijn vrienden dat het oude litteken op zijn wang was vervaagd en dat een rustig leven zijn hoekige trekken had verzacht, zodat hij er minder gevaarlijk uitzag.

Tien jaar geleden, toen hij halverwege de twintig was en hij mensen angst aan moest kunnen jagen, was hij er trots op geweest als hij hoorde dat zijn blauwe ogen ijzig waren en zelfs zijn stem dreigend klonk. Maar hoewel hij wist dat hij, als het nodig was, nog steeds in staat zou zijn tot geweld, was hij uit die wereld gestapt.

Als de lof van de oudere vrouw voor Belle weergaf hoe iedereen in dit vriendelijke dorp over haar dacht, hadden de meer aanstootgevende delen van haar verleden haar blijkbaar niet achtervolgd. Dat was goed. Als iemand wist hoe moeilijk het was om fouten, verkeerde besluiten en schandelijke voorvallen uit het verleden te doen vergeten, was hij het wel.

Nu zijn missie was volbracht, wist hij dat het het verstandigste zou zijn om terug te gaan naar het station en de trein naar Londen te nemen.

Het gerinkel van een deurbel maakte hem erop attent dat iemand de winkel van Belle verliet. Het waren de beide dames van wie hij vermoedde dat ze moeder en dochter waren, want de een leek in de veertig en de andere was niet ouder dan een jaar of achttien. De jongste rende met twee roze-zwartgestreepte hoedendozen naar een auto die stond te wachten, terwijl de oudere vrouw de winkel weer in keek alsof ze gedag zei. En opeens zag hij Belle in de deuropening staan, nog even slank en lieflijk als hij zich herinnerde. Ze droeg een zeer zedige, hooggesloten lichtgroene jurk en had haar donkere, glanzende haar opgestoken waarbij een paar losse krullen rond haar gezicht vielen.

Opeens wilde hij niet verstandig zijn. Hij moest haar spreken. Er had al twee jaar oorlog in de lucht gehangen, en in het afgelopen jaar was het gerommel steeds heviger geworden. Sinds de moord op aartshertog Franz Ferdinand van Oostenrijk eind juni was een oorlog nu onvermijdelijk. Duitsland zou beslist Frankrijk binnenvallen en omdat hij voor zijn land zou moeten vechten, zou hij Belle misschien nooit meer zien.

Belle sloot de deur van de winkel terwijl de twee vrouwen wegreden. Nu ze alleen was, kon hij de impuls niet meer weerstaan en rende hij door de regen de straat over. Hij bleef even een paar seconden stilstaan om naar haar te kijken door het glas in de deur. Ze stond met haar rug naar hem toe en rangschikte wat hoeden

op kleine standaards. Er zat een rij kleine parelknoopjes op de rug van haar jurk en hij voelde een steek van jaloezie omdat hij die nooit voor haar los zou kunnen maken. Ze boog zich voorover om een hoedendoos van de vloer te pakken en hij ving een glimp op van welgevormde kuiten boven fraaie enkelhoge veterlaarsjes. Hij had haar volledig ontbloot gezien toen hij haar redde in Parijs en had toen niets meer dan bezorgdheid voor haar gevoeld, maar nu was de aanblik van slechts een paar centimeter been al opwindend.

Bij het rinkelen van de deurbel draaide ze zich om en toen ze hem zag, schoten haar handen naar haar mond en sperde ze haar ogen wijd open van zowel schrik als verrassing. ‘Etienne Carrera,’ riep ze uit. ‘Wat doe jij hier in hemelsnaam?’

Door haar stem, het diepe blauw van haar ogen en zelfs de manier waarop ze zijn naam uitsprak, voelde hij zich zwak worden van verlangen. ‘Ik ben geveleid dat je je mij nog herinnert,’ zei hij, terwijl hij zijn hoed met een sierlijk gebaar afnam. ‘En jij ziet er nog liefthalliger uit. Succes en het leven als getrouwde vrouw doen je goed.’ Hij deed een paar passen naar haar toe en wilde haar op de wang kussen, maar ze bloosde en deinsde terug alsof ze nerveus was. ‘Hoe wist je dat ik getrouwd was en dat ik hier in Blackheath woonde?’ vroeg ze.

‘Ik ben naar de Ram’s Head in Seven Dials geweest. De eigenaar vertelde me dat je met Jimmy was ge-

trouwd en naar Blackheath verhuisd. Ik kon niet uit Engeland weg zonder je te hebben gezien. Daarom ben ik met de trein hierheen gekomen in de hoop dat ik je zou vinden.’

‘Na alles wat je voor me hebt gedaan, had ik je moeten schrijven toen ik trouwde,’ zei ze. Ze leek zowel veront- rust als in de war door zijn plotselinge komst. ‘Maar...’ stamelde ze.

‘Ik begrijp het,’ zei hij terloops. ‘Oude vrienden die sa- men zo veel hebben meegemaakt, hoeven niets uit te leggen. Door de manier waarop Jimmy verbeterd naar je bleef zoeken toen je was ontvoerd, wist ik al dat hij heel veel van je moest houden. Ik ben dus blij dat alles goed is afgelopen voor jullie. Ik hoorde dat hij en zijn oom hier een pub hebben.’

Belle knikte. ‘De Railway, onder aan de heuvel. Je her- innert je vast nog wel dat ik je over Mog, mijn moeders huishoudster, heb verteld. Ze trouwde twee jaar ge- leden in september met Garth, Jimmy’s oom, en vlak daarna zijn Jimmy en ik getrouwd.’

‘En je hebt eindelijk je hoedenwinkel!’ Etienne keek waarderend naar de lichtroze en ivoorwitte inrichting. ‘Hij is fantastisch, net zo vrouwelijk en chic als jij. Een vrouw op straat vertelde me dat je zelfs in Regent Street geen mooiere hoeden kunt vinden.’

Ze glimlachte en leek zich wat te ontspannen. ‘Waarom trek je die natte regenjas niet uit? Dan zet ik thee.’

‘Heb je je boerderij nog?’ riep ze terwijl ze een kleine kamer achter in de winkel in liep.

Etienne hing zijn jas aan een haak bij de deur en streek zijn natte, blonde haar achterover met zijn handen.

‘Jazeker, maar ik doe ook wat vertaalwerk. Dat is de reden dat ik naar Engeland ben gekomen, om een bedrijf te bezoeken waar ik in het verleden voor heb gewerkt,’ riep hij terug.

‘Dus je leven bestaat nu uit meer dan alleen kippen en citroenbomen?’ zei ze toen ze de winkel weer in kwam.

‘Je bent toch wel écht op het rechte pad gebleven?’

Etienne legde zijn hand op zijn hart. ‘Ik beloof je dat ik een hoeksteen van de gegoede samenleving ben,’ zei hij. Zijn stem was ernstig, maar zijn blauwe ogen twinkelden. ‘Ik heb geen jonge meisjes meer naar Amerika gebracht en ik heb er ook geen meer gered uit de klauwen van mafkezen.’

Hij had het zichzelf nooit vergeven dat hij zich niet had verzet toen de misdadigers voor wie hij toentertijd werkte hem hadden gechanteerd opdat hij Belle naar een bordeel in New Orleans zou brengen. Misschien had hij het twee jaar later deels goedgemaakt toen hij haar in Parijs had gered, maar in zijn ogen maakte dat nog geen schone lei.

‘Ik geloof echt niet dat jij ooit een hoeksteen van de samenleving zou kunnen zijn,’ grinnikte Belle.

‘Twijfel je aan mijn woord?’ zei hij geveinsd beledigd.

‘Schaam je, Belle, dat je zo weinig vertrouwen in me hebt. Heb ik ooit tegen je gelogen?’

‘Je hebt me een keer gezegd dat je me zou doden als ik probeerde te ontsnappen,’ bracht ze ertegenin. ‘En je gaf later toe dat dat niet waar was.’

‘Dat is dus het probleem met vrouwen,’ lachte hij. ‘Ze onthouden altijd de kleine, onbeduidende dingen.’ Hij strekte zijn arm uit en raakte een hoed met roze veren op een standaard aan. Hij genoot ervan dat haar vastberadenheid en talent zich hadden geloond. ‘Nu is het jouw beurt om te biechten. Is je huwelijk alles wat je ervan had gehoopt?’

‘Meer dan dat,’ zei ze, iets te snel. ‘We zijn heel gelukkig. Jimmy is een fantastische echtgenoot.’

‘Dan ben ik blij voor je,’ zei hij en boog lichtjes.

Belle grinnikte weer. ‘En jij? Is er een vrouw in je leven?’ vroeg ze.

‘Niemand bijzonder genoeg om me mee te settelen,’ zei hij.

Ze trok vragend haar wenkbrauwen op.

Hij glimlachte. ‘Kijk niet zo. Niet iedereen wil een huwelijk en vastigheid. Vooral niet nu er oorlog op komst is.’

‘Zo ver zullen ze het toch niet laten komen?’ zei ze hoopvol.

‘Het ziet er niet heel rooskleurig uit, Belle. Het is nog maar een kwestie van weken.’